

CARTIER Rotonda

Dumitra RĂȘNOVEANU s-a născut la Brăila, pe 4 aprilie 1973. Proaspăt absolventă de liceu, după o întâlnire providențială, alimentată de entuziasmul Podului de Flori de peste Prut, pleacă să lucreze la Chișinău pentru cotidianul „Sfatul Țării”, apoi pentru Agenția BASA-press. Reîntoarsă în România, absolvă Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării a Universității din București și Școala Națională de Studii Politice și Administrative, cursuri postuniversitare.

A lucrat pentru un post de radio bucureștean, specializându-se apoi în comunicare.

Preocupată deopotrivă și de spirit, și de corp, de mai bine de zece ani scrie pe blogul personal povești de viață bună și trai sănătos. Tot aici scrie și despre cărți. Dar nu își numește textele *recenzii*, ci *propriele aventuri cu cărțile*.

La îndemnul prietenilor, dar mai ales al unui apreciat traducător și editor, scrie prima sa carte, romanul *Daphnia*, apărut, în 2024, la Editura Cartier (Premiul USM pentru debut).

A fost, de asemenea, pe lista debuturilor alese de *Lectures Plurielles* pentru Festival du premier roman de la *Chambéry*, ediția 2025.

Dumitra Râșnoveanu

Splendida
poveste
accident

R O M A N

R o t o n d a
CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel.: fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: vanzari@cartier.md
cartier.ro
cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe cartier.ro & cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks și pe cartier.ro & cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău.
Tel./fax: 022 21 42 03. E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău.
Tel./fax: 022 24 10 00. E-mail: librariadinhol@cartier.md

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun
Editor: Gheorghe Erizanu
Lectori: Valentin Guțu, Em. Galaicu-Păun, Luana Schidu
Coperta: Vitalie Coroban
Design/tehnoredactare: Tatiana Cunup
Prepress: Editura Cartier
Tipărită la Bons Offices

Dumitra Râșnoveanu
Splendida poveste accident
Ediția I, iunie 2025

© 2025, Editura Cartier pentru prezenta ediție.
Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Râșnoveanu, Dumitra.

Splendida poveste accident: Roman / Dumitra Râșnoveanu; coperta: Vitalie Coroban;
design: Tatiana Cunup. – [Chișinău]: Cartier, 2025 (Bons Offices). – 149, [2] p. –
(Rotonda / colecție coordonată de Em. Galaicu-Păun, ISBN 978-9975-79-907-2).
[800] ex.
ISBN 978-9975-86-866-2.
821.135.1-312.5
R 28

„Cine poate controla cât de mult iubește?
Dacă poți s-o controlezi, atunci nu e iubire.
Nu știu cum altfel ai putea să-i spui, dar nu iubire”.

Julian BARNES, *Singura poveste*

„La mine, iubirea este eternă.
O nouă iubire se poate naște fără a o distruge pe cea veche.
Iubirile se schimbă, se degradează, dar esența lor
rămâne indestructibilă”.

Anais NIN, *Ca un curcubeu*

I. Tu ai făcut totul în *povestea* asta

Strigătul

Goală, cu porii deschiși și pielea asudată de baia matinală negrăbită, Amalia s-a așezat pe toaletă. Știa c-are s-o usture. Încăperea arăta ca o saună, cu pereții îmbrăcați în brobonele de sudoare. Deși primăvară, în casă domnea un frig grizonant. Afară turna cu găleata, așa cum îi plăcea ei. Și lui, când nu i se inunda peluza casei nou-cumpărate.

Întârziase mult în cada cu apă fierbinte. Se atinsese gândindu-se la el. Îi vedea ochii căscându-i-se într-un verde abisal, aveau ceva din *Strigătul* tabloului lui Munch¹. Nimic erotic. Parcă îi cauzase o rană. Și chiar striga, dar își înghițea strigătul ca pe saliva cu care o lingea viguros și aproape tăios, imperativ orgasmic.

În apartamentul acela nelocuit o vreme, cât proprietarii aveau să-și petreacă vacanțele în afara țării, până și gândurile scăpate pe jos răsunau ca-ntr-o catedrală; ca, să zicem, cea spre care privea ea atunci când el, cu mâna între labiile ei, ea pe bancheta din față, pasageră prin viața lui, îi provocase un orgasm care-l surprinsese chiar și pe el. Parcase mașina într-un loc relativ neumblat, în siesta unei zile de ianuarie. Ea purta chiloți roz-pudră, de dantelă. Se gândise toată ziua la el.

— Să dăruiești așa ceva... zise el.

Și ei îi păru că acesta era un etaj la care nu urca prea des (cu) femeile.

— Adică orgasm cu vedere la catedrală? completă ea trăgându-și fermoarul.

---

1 „Strigătul” este titlul a patru tablouri ale pictorului norvegian Edvard Munch realizate între 1893 și 1910.

Râse cu poftă, apoi adăugă:

— Ești dragostea mea târzie sau întârziată, încă nu m-am hotărât.

— Ce contează de care e, a răspuns el vizibil iritat.

Amalia l-a privit contrariată, înghițindu-și surâsul înghețat.

De acolo, din punctul acela orgasmic, catedrala mântuirii se vedea cel mai bine. Orgasmul nu e tot un fel de mântuire, una în taina cărnii, luând femeia sau bărbatul ca pretext?

Stătuse în cadă gândindu-se la cum o pătrunsese cât ai sorbi două guri de cafea fierbinte într-o gară de tren aglomerată. Apoi slobozise strigătul acela înfundat de perna verde a ochilor lui și ieșise din ea. Sau poate sperma, care întotdeauna era cu un pas înaintea lui, poate chiar cu o zi, țâșnise cu urale seminale și el doar căscase ochii mimând strigătul. Să nu audă locatarii.

Nu mai voia cu niciun chip să folosească prezervativ, iar ea, știind că nu-i place meseria de tată („munca” și scrisul îl acaparau irespirabil), îl tachina spunându-i: sper că nu vrei să-ți fac un copil. Îl folosise o singură dată, la prima lor întâlnire *acolo*, când ea i-o ceruse expres și el n-avusese încotro, invocând după aceea tot felul de pretexte cusute cu ață albă: nu știu unde le-am pus, cred că le-am aruncat, am uitat să mai iau, nu m-am gândit etc.

— N-am mai folosit prezervativ, zise el, de-o halcă de vreme, în timp ce se căznea să-și pună dresul de cauciuc, cu transpirația șiroindu-i pe spate și pe brațe, și nu doar pentru că stătea cu nasul în decolteul verii.

Îl punea și-l scotea și iar îl punea, și prezervativul îi aluneca ca o meduză bleagă și aproape moartă de spaima eșecului, eșuată accidental în mâinile lui, apoi îl aruncă cât colo, ușor teatral, între timp și capul de jos se răzgândi de-a binelea. La drept vorbind, nici nu se gândise prea mult. Dar tocmai aceasta este marea calitate a capului aceuia. Și-a frecat-o puțin, dar... risipă de argumente. Apoi ea înțelese că e momentul să preia ostilitățile.

Întins pe spate, îi sărutase domol și metodic penisul, șoptindu-i, totodată, ce urma să întreprindă, ca un medic, dar unul vulgar, care

previne pacientul înaintea operației, îl alintase de la rădăcină spre vârf cu buzele, având grijă să stea cu tăișul dinților cât mai departe. Se întorsese în cele din urmă cu spatele, cum te-ai pune pe scaun, lăsându-se cu fesele pe bazinul lui și sperând să faciliteze astfel o întrevedere amicală, de bun sosit, între vagin și noul ei prieten îndărătnic. Nu știa care dintre ei nu părea prea încântat de cunoștință; sau, dimpotrivă. Nici nu conta, de fapt. De aceea se și întorsese cu spatele, să nu lase să i se citească ceva pe față.

— Nu-ți face griji, nu e din cauza ta, s-a scuzat imediat ce prezentările intime se finalizaseră.

— Ce copil mare ești, i-a răspuns ea cuprinzându-l tandru și strâns, îmbibându-se toată de valurile necentenite de sudoare. Își lua la schimb parfumul lui, care n-avea să mai plece niciodată din nările ei. Îi stăruise toată noaptea în piele. Nu voise să-l piardă pentru al ei. Nici a doua zi, nici a treia zi n-ar fi făcut duș. Se îmbăiașe în el pentru totdeauna.

„N-am mai folosit prezervativ de-o halcă de timp” a vrut să sune a compliment sau a scuză? Ea și-a imaginat figura casieritei trecând cu *bip* cutia de prezervative, privindu-l cu subînțeles, că doar e o figură cunoscută, apoi el vârând-o în buzunarul de la spate al blugilor strânși pe picioarele de maratonist.

Abia ce intrase, că și ieșise din ea (ca ars, s-ar putea zice; deși *ars longa, vita brevis*², dar ce artă e aici, între aceste două suflete moarte de viață?), ca și cum ar fi greșit vaginul. Alo, alo, mă scuzați, zice apelantul; ați băgat degetul greșit, i s-ar răspunde ca pe vremea când telefoanele fixe aveau discuri, și degetele mai groase riscuau întotdeauna să intre pe de lături.

Erotismul frugal – aceasta părea specialitatea și povara lui care și pe ea o apăsa, dar nu pentru că el stătea deasupra, poziția misi-onarului, într-un fel de echilibru instabil pe care nu era capabilă să și-l explice.

---

2 *Ars longa, vita brevis* (lat.), arta e lungă, viața e scurtă.

Ei i se păruse în clipa *strigătului* că piere, țâșnea din el o forță care căuta moartea vieții. O străfulgerase și-o sângerase pe dinăuntru gândul că i-ar putea muri în brațe – *ce splendidă e o moarte accident!*³

Între ei era o diferență de câțiva ani, în defavoarea, dar mai ales spre beneficiul lui. Dar ei nu de vârstă îi păsa, ci de iubire. Îi mai venise în minte cum a tras o sperietură zdravănă când, trecând (fără să coboare din mașină) de pe locul șoferului pe bancheta din spate, unde ședea ea mai mereu și unde actul se consuma de cele mai multe ori în timpul record al înotătorului la o sută de metri liber, lui îi rămăsese piciorul agățat într-o margine a scaunului. Când și l-a tras, i-a trosnit ca un băț de chibrit. S-a întrebat atunci, simțind nenorocirea, ce are să facă fără el.

Roșu Sion și parfumul Cezarinei

Una dintre ultimele dăți când s-au revăzut, întâmplător, a fost la un final de decembrie, în fața cafenelei de la Art Safari⁴ de unde el își procura mai mereu cafeaua. Își avea biroul în apropiere. Amalia intrase mai mult să se ascundă de ploaie, mai văzuse de câteva ori expoziția „Ion Theodorescu-Sion, *Life as a novel*”. Ca de obicei, se împământase în fața tablourilor pictorului brăilean. Împărtășeau un anume roșu și de aici drumurile lor se despărteau.

— Uite, i-a zis ea, lui Theodorescu-Sion i-a ieșit fabulos și în Impresionism, și în Pointilism, și în Divizionism, și în Postimpresionism, și în Realism. Mie mi-a ieșit ireal de bine cu pensula rimelului pe gene. În sensul că nu s-a întins de la ploaie.

---

3 *Splendida moarte accident* este un film animat de ficțiune românesc, multiplu premiat, regizat de Sergiu Negulici și produs de Reniform Production în 2017.

4 Art Safari este un proiect cultural național, realizat în parteneriat cu Muzeul Municipiului București.

El a zâmbit reținut. N-a contrazis-o.

Apoi au ieșit împreună, „pentru câțiva pași, mă cam grăbesc”, într-un Lipscani aglomerat și muzical. Câteva acorduri moi, dezbrăcate, sărutau lipicios caldarâmul Băncii Naționale. O echipă turna un film. Lumina i se părea Amaliei că se îmbrăcase în verdele lui. Inunda toată strada. Sau ea nu mai avea ochi decât pentru culoarea lui. Au patinat un timp nostalgic și mocirlos (brusc, ploaia s-a preschimbat în ninsoare, cum se transformă *nuștiuce*-ul, din senin, într-un *ceva*), căutând un capăt destrămat de poveste. Amalia a privit Lipscaniul cu un interes nou, ca niciodată. Lângă el căpăta un simț aparte, necunoscut până atunci. Vechea stradă a negustorilor de la Lipsca era în doliu. Clădiri cu dres negru, rupt la înădituri, exact între picioare, cum li se întâmplă femeilor mult prea răscărănite din tablourile lui Schiele⁵.

Librării nou-apărute, vreo cinci pe tot Lipscaniul, a numărat Amalia cu glas tare, fără să socotească anticariatele, și ele cu ceva forfotă.

Amalia s-a strâns înfrigurată în palton. Fulgii-stropi i se prelingeau pe sticla ochelarilor. I se părea că asta o izolează de lume, chiar și de el, că o aruncă în peștera interioară. Nu știa dacă el simțea asta, dar i s-a părut că se lipește o clipă de mâneca paltonului ei. Poate din greșeală, tocmai ocoleau o pereche oprită brusc să facă poze în dreptul subteranelor podite cu sticlă din fața Băncii Naționale. În răstimpuri, îi atinge ușor degetele. Sau i se părea. Evita gesturile de tandrețe în public. În fine, le evita cât putea. Chiar și când nu era cazul.

— Pateurile cu brânză nu sunt ce mă așteptam, a zis el mușcând dintr-unul. Când eram elev, mă aducea tata aici. Ne intersectam adesea cu soția lui Gică Petrescu, o frumusețe de femeie. Aducea

---

5 Egon Schiele (1890-1918), pictor austriac, unul din cei mai importanți reprezentanți ai artei vieneze moderne, cunoscut îndeosebi pentru intensitatea și sexualitatea brută transpusă artistic. A realizat și numeroase autoportrete de tip nud.

patiserilor brânză, carne – de care nu știu cum făcea rost – să-i coacă pateuri pentru diverse sindrofii. Sute de pateuri. Tata zicea că tot Lipscaniul știe când trece Cezarina. Lăsa o dără de parfum inconfundabil.

Rămânea cu un nod în gât tata, după plecarea ei.

— De la pateuri, nu-i așa? a glumit ușor forțat Amalia. Norocos bărbat. Lumea zice c-au trăit o fabuloasă poveste de dragoste, că ea se ocupa de el, de spectacolele lui, până în cele mai mici detalii. Inclusiv părul i-l vopsea. Dar nu știi niciodată cu adevărat dacă tocmai iubirea îi sudează pe oameni într-o poveste.

În patiseria de pe colț, vizavi de Magazinul „Victoria”, intrasera mai mult să se încălzească. Glumiseră pe seama vânzătoarelor îmbrăcate într-un reinventat și caraghios costum național mimând tradiția. Nici ele nu păreau să se simtă bine îmbrăcate astfel.

Pe locul patiseriei fusese cândva Societatea „Mica”, creată în 1920 și naționalizată în 1948, una din exploatările aurifere mari din România. Cu doi ani în urmă, își amintea Amalia, era un magazin de optică. Dar, cum de o vreme strada mustea de străini, o patiserie s-a dovedit mai lucrativă în zonă decât un magazin de optică.

— Ce-o să creadă un străin, a adăugat el ca un dependent irecuperabil de patiseria franțuzească, indicându-i cu privirea tava cu aureolele cafenii, despre pricomigdalele astea ca lemnul ud. Că așa se fac în mod tradițional, nu?

— Au însă avantajul că nu se dezintegrează pe banda de bagaje de la Otopeni, i-a răspuns Amalia.

Cu două seri înainte de întâlnirea de pe Lipscani, îl visase. Era la școală, se pregătea să spele pensulele, apoi, prinzând-o prin spate, a răsturnat-o pe un pat îngust și-a întrebat-o de ce nu vrea să facă dragoste cu el. Când s-a trezit, și-a explicat că poate fi o reprezentare a gândului că-și dorea să rămână în preajma lui, oricum ar fi, dar să nu o mai atingă. Pentru ea, el însuma creația. I-ar fi fost sfâșietor de greu să divorțeze de creație.

Ploaia madlenă

Plouă. În bucătărioara cu tavan de placaj verde, Amalia stă la fereastră, cu coatele rezemate de geamlăc. Dacă n-ai vedea seninul din ochii ei albaștri bucurându-se privind ploaia, ai zice că e un încarcerat care stă cu mâinile lipite de gratii și visează la evadare. Cu coatele pe pervaz și mâinile încercuind fierul verde, Amalia devine ea însăși lichidă. Uite cum îi picură albeața de copil ca stropii de pe o tijă de narcisă. Vede ploaia căzând în desen hașurat, fire de cuțite, unele prelingându-se pe streășina casei și săpând jgheaburi acolo unde ciocnesc pământul care stă și înghite, și tot înghite. O picătură găurește ca un sfredel – rețeta izbânzilor mari înfăptuite cu unelte mici, asta le spusese odată și elevilor ei, mirându-se în același timp de platitudinea care-i ieșise pe gură. Stropii sar ca așchiile de polizor. Ploaia asta miroase dumnezeiesc. Dintotdeauna poartă în ea imaginea ploii aceleia. Madlena ei. Nici mirosul simțit atunci nu i-a dispărut. Ar zice că s-a născut cu ele, cu reveria zilelor când pământul se lasă fecundat prin miriade de săgeți. Toarnă cu găleata. Amalia privește hipnotizată, e într-un nedecelabil sentiment erotic născut de ploaie, ceva ce mai târziu avea să-l compare cu vibrația unui orgasm.

La religieuse⁶

Exact, nu știe când a trăsnit-o. S-a trezit parcă dintr-odată nebună după el sau, mai degrabă, după ce-și imagina c-ar putea fi el dacă ar iubi-o poate într-o zi. Devenise nebună după o hologramă. Și i se dăruia *à fond*⁷, parcă făcându-și în ciudă sieși. Caz clasic de psihanaliză mustind de masochism. O pictoriță se îndrăgostește de portretul unui bărbat cu domiciliul potent în capul ei plin de viziuni

---

6 Produs de patiserie franceză făcut din aluat asemănător celui de eclair și cremă de ciocolată sau cafea.

7 Complet, pe deplin (franceză).

apolinice, fantasme, culori. Orgasm (nesimulat) fusese pentru ea o singură dată, poate două. Dar nu asta aștepta neapărat. Să te pui în pielea celuilalt și să dăruiești are ceva din sacrificiul religios, deși psihanalistii l-ar judeca mult prea lesne drept caz indubitabil de masochism. Dar nu e în a te dărui din pură plăcere a dragostei o rămășiță divină? Ca o ispășire a unui păcat originar?

— Am sentimentul că nu sunt un companion prea bun pentru tine, i-a spus el în prima primăvară a *poveștii*, într-un acces de sinceritate, când obișnuiau să se mai plimbe câteva minute după ce finalizau mântuirea cărnii lui pe bancheta din spate.

— Orgasmul nu e totul, i-a răspuns Amalia, care credea în eleganța femeii de a nu supune bărbatul unor teste de echitație sau de timpi îndelungați de asalturi nocturne.

Constatarea survenise după câteva deserturi frugale care-i fuseseră servite direct din orificiul bucal al Amaliei, pe bancheta din spate. Tot ea curățase și firimiturile lichide (prevenitoare și prevăzătoare, avea dinainte pregătite un șervețel, două). Apoi, când cobora, tot ea le și arunca la coș, până când el a sesizat ridicolul situației și-a insistat că „se ocupă”.

— Să nu uiiți *mărțișoarele* în mașină, erau cuvintele cu care Amalia încheia servirea dejunului, odată revenită cu picioarele pe asfalt, verificând dintr-o privire că niciun fir de păr n-a rămas lipit pe te miri unde și închizând portiera cu grija de a nu lăsa mărturii de unghii roșii pe tabla azurie a mașinii.

De altfel, nici ea nu uita să aibă întotdeauna niște pungi de rezervă în poșetă.

Atunci îi părea un joc și ce se petrecea în capul ei era mai important decât ce primea cu adevărat de la el. O vreme, Amalia nu s-a opus. Voia să se apropie de el cât mai mult și făcea asta dăruindu-i-se fără rezerve, fără întrebări, oricând i se făcea poftă de ea. De gura ei. Era suficient să o anunțe cu puțin timp înainte. Era mereu pregătită. Pentru ea erau nutritive momentele când el tremura de dorință. Fremăta când îi deschidea cureaua pantalonilor și avea o

nerăbdare de adolescent în faza acut-pubertară. Amalia își zicea că-i pătrunde astfel în suflet. O formă *soft* de a-l acapara. El traducea lipsa ei de indiferență față de actul erotic unilateral și frugal drept dragoste. Și nu greșea prea mult. În curând avea să o cotopească.

Doamna lucrează curat, îi mai spunea amuzată Amalia, mai mult ca să umple momentul de stânjeneală de după, când ea, îmbrăcând halatul alb și scurt la minte al asistentei, scotea șervețelele și oblojea *rana* provocată acestui bărbat care stătea cuminte ca un copil la pansat. Apoi se mai pierdeau câteva minute într-un soi de *pillow talk*⁸; *back seat talk*, în cazul de față. Uneori, el își așeza capul pe genunchii ei și o aspira astfel câteva minute. Matern, ea îi umbla prin păr, niciodată în răspăr, fără să-l deranjeze prea mult. Plimba ca primăvara o boare deasupra mugurilor grizonanți ițiți la tâmpile lui verzi.

La următoarea întâlnire i-a adus, intuind că e nevoie de o compensație ceva mai nutritivă și mai solidă decât firimiturile seminale, două prăjituri de patiserie franțuzească: „*une religieuse*” și un ecler cu caramel sărat, vârful de lance în materie de eclere franțuzești. De atunci, nu i-a mai adus nimic.

Eclerul, acest falus erect tăiat pe din două, gândit să penetreze perfect *n'importe quelle bouche*⁹, Amalia l-a mâncat imediat ce-a coborât. Și ei i se făcuse foame. A trecut apoi la cea de a doua prăjitură, *la religieuse*, care cu respect trebuia mâncată, în picioare sau în genunchi. Dar, cum în genunchi tocmai stătuse, cu respect s-a așezat pe o bancă. N-a contat că ciocolata i se întinsese la colțurile gurii ca o secreție a unui ou crud. Spirit prevăzător, nu folosea nici ruj, nici fond de ten când se vedeau. N-avea gânduri meschine. Nu voia să lase urme. N-o interesa să facă rău nimănui. În plus, era blindată cu șervețele. Fără să fie o mincinoasă patologică, de atunci

---

8 Conversație relaxată, intimă, între parteneri după activitatea sexuală (engleză).

9 Orice gură (franceză).

a început să simuleze orgasmul cu o măiestrie desăvârșită, fără a bănuși că, de la un anumit moment încolo, asta avea să ducă la o schimbare de roluri: ea va deveni bărbatul, el – femeia.

Orgasm cu vedere la catedrală

Îl visa erotic, plenitudinar, contrariul a ceea ce trăia cu el în realitate. S-ar zice că tot ce voise atunci de la el fusese visul. Visul-auroră boreală care se năștea din negarea propriilor ei dorințe. Noaptea primea întotdeauna compensația care lipsea ziua. Ce destructura el ziua, clădea Ene noaptea mai trainic și mai frumos. Îl zidea în imaginarul ei. Găsea extazul. Găsea inspirația.

Îl visase toată noaptea. Apoi dimineața, cu gândul la el, s-a mângâiat și a juisat. Știa că va veni să o ia de la școală. A simțit toată ziua *mierea* scaldându-i chiloții. A parcat, ea s-a urcat în dreapta lui. Amalia purta pantaloni din stofă de lână subțire, bleumarin, pulover roz. A sărutat-o lung. A sărutat-o cu poftă. O săruta ca nimeni altcineva, o săruta orgasmic, flămând, ca întors de pe front. Sărutul care mușca din ea era victoria lui cea mai de preț. Și-a coborât mâinile pe care i le adora – se trezea cu închipuirea lor, dimineața, alunecându-i pe sâni, între picioare –, ea și-a deschis fermoarul lăsând ostentativ la vedere dantela roz pe sub care pielea perfect arămie și netedă era catifea și magnet pentru pupilele lui dilatate. Catedrala îi *bineveghease* din depărtare. A fost perioada când a pictat obsesiv mâini, într-o stare de transă și adorație cum nu mai cunoscuse.

Mâini din care înfloreau trandafiri cu spini erecti, mâini purtând globuri de hortensii cu sfârcuri, mâini din care plouau glicine suspendate, mâini din care irumpeau țurțuri galbeni, bățoși, de flori de salcâm, mâini cântând la triunghiul pian-pubis. Prin el, extrăgea din necunoscutul ei o parte creatoare pe care nu și-o bănușise niciodată. Cele mai reușite tablouri (și cele mai vândute) le făcuse în perioada de început a *poveștii*.

Tot atunci a pictat cel mai mult în acuarelă. A pictat frenetic. A pictat având în minte cum creștea în el dorința când ea se apropia de penisul lui. Pentru sublimarea stărilor ei diurne cel mai bine îi servea acuarela. În felul acesta era sigură că n-are să poată reveni asupra tabloului. Acuarela nu suportă retușuri ca pictura în ulei. Voia să *înghețe* cele mai frumoase momente când începuse să se îndrăgostească iremediabil și să trăiască singura *poveste*.

Lipsa vocației

— N-am vocația banchetei din spate, i-a spus Amalia după prima dintr-un șir lung de despărțiri și reveniri generate toate, și unele, și celelalte, de ea. De el, mai bine zis... în care parcă nu locuia niciun suflet – începea să se convingă de asta din ce în ce mai puternic. Poate de aceea se simțea datoră să-l mulțumească tot timpul, doar doar i-o crește vreunul, acum, trecut de mijlocul vieții. Simțea că o devorează. Credea că-l va face să o iubească, că se va schimba, că va fi altfel. Când începuse să-l desacralizeze, a realizat că cea care se schimbase fusese ea, oferindu-i o dragoste altruistă în schimbul unei fantasme. Obosise în rolul de mamă-asistentă și începuse să se revolte în felul ei pasiv-obsesiv. Rolul salvatoarei o epuizase. Îi pierise speranța că va da naștere bărbatului.

El devenise metresa. Ea – amantul.

O nedumerire vecină cu naivitatea plutise pe fața lui. Nu înțelegea ce mai e și asta, moft de copil răsfățat? Se făcea ea că nu înțelege contextul? Adică n-ai știut în ce (cine) te bagi? Nu știai dinainte cine sunt? Și ce-ai vrea tu? Să cumperi o casă cu piscină pentru câteva minutele de du-te-vino *bouche-verge*¹⁰? Ce ți-ai închipuit tu c-o să fie? E o hachiță sau ce este?

---

10 Gură sculă (franceză).

— Vrei s-avem probleme, asta vrei? s-a răstit la ea din cer senin când Amalia i-a spus că, dacă nu va răspunde pe moment, are să revină ea în cursul zilei.

Urma să plece în vacanță și, dorindu-și să picteze cât mai mult, miza că se va deconecta de toate mijloacele de comunicare și de toate platformele social-media, inclusiv de el. Bănuise el asta și reacționase virulent? Mai târziu avea să priceapă Amalia că el se apropia de ea mai ales prin ideea de pierdere.

Ar fi vrut să-l întrebe atunci, dar și-a înghițit pornirea (devenise specialitatea ei): E bine cu una-n grădină și alta-n mașină?

La revenirea ei în București, el i-a trimis un mesaj. Amalia nu i-a răspuns. A doua zi i-a scris din nou: Bună, cum e marea? Tot acolo, i-a răspuns ea după câteva ore.

Amalia nu se înșelase intuind încă de la primele întâlniri că tot ritmul neangajant, imponderal, de pasager în taxi, în care se (rosto) golea *povestea* cel mai mult lui îi servea. Evita să spună lucrurilor pe nume – îl evita inclusiv pe al ei – ca să nu le dea dreptul la o existență palpabilă și discutabilă, contestabilă. Ce nu pronunți, nu există.

După dezmierdări au urmat cuvintele. Apoi pauzele și din nou cuvintele. Trebuia să-i explice, „să-i comunice”, ce se întâmplă cu ea. „Comunicarea”, acest atât de clamat și invocat zeu al noii (dez)ordini amoroase, începea, de fapt, să lovească cu ciocanul în porțelanul fin al *poveștii*. În plus, exprimarea prin cuvinte nu era punctul ei forte. Al lui, mai degrabă. Dar el nu sesiza nimic din ce se întâmpla cu ea, nu pricepea sau pur și simplu nu voia. Oricum, era prea târziu să mai facă schimb de roluri. Lui începuse să-i placă atât de mult ipostaza de beneficiar direct și exclusiv, ea devenind furnizorul bucal al casei lui regale. Altminteri, o etichetă numai bună de pus în CV.

Și, cu ce v-ați ocupat în ultimii ani? Ce-ați mai pictat? Ce expoziții?

Răspuns: Înțelegând să fiu o bună creștină, practicantă într-un anume fel zelos, am furnizat plăcere de dragul plăcerii unui domn, dar nu vă pot dezvălui numele, căci sigur îl cunoașteți.